

Forn de calç de la Blanquera

Mura

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Nucli de Mura, zona dels horts
Emplaçament Al camí entre Mura i la font de la Blanquera.

Coordenades:

Latitud: 41.69833
Longitud: 1.97526
UTM Est (X): 414733
UTM Nord (Y): 4616790

Classificació

Número de fitxa 08139-122
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XIX ?
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Té alguna paret en mal estat, tot que en general l'estat és bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: FARA S.A. C/ Mallorca, 230 08008 BARCELONA
Autoria de la fitxa Cortés Elía, M^a del Agua
Data de registre de la fitxa: dj., 15/02/2007 - 01:00

Descripció

El forn és situat en un marge, essent l'interior del forn una cavitat de terra buidada amb una porta d'accés al nivell més baix en forma d'arc de mig punt. El forn té forma circular i actualment no té coberta, ja que aquesta era de cúpula i es feia de pedra un cop ple el forn. La pedra a cremar es posava al voltant de la paret, deixant un espai en forma de columna al centre, on s'omplia de llenya que es cremava.

Observacions:

El forn també és conegut amb el nom del mas proper, Verdaguer. Es troba dins la zona del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Cal agafar un camí que surt de l'aparcament de sota l'Església de Sant Martí de Mura, travessa la Riera de Nespres, i s'enfila per la vall, i abans d'arribar al Salt de La Blanquera, a mà dreta hi ha la boca del forn. En un marge, al costat d'un camí i paral·lel i una mica més avall hi ha el torrent, que corre per una vall tancada amb molta vegetació. El mas està en la vessant obaga, fonamentat sobre roca natural.

Història

Aquest forn està proper de les ruïnes del Mas Verdaguer, documentat en el 1267 (AM, cartulari de Sant Llorenç del Munt) i que el 1540 consta com esfondrat i deshabitat. La calç era indispensable en la construcció, ja que amb ella es feia el morter de calç que s'utilitzava en totes les construccions. Generalment es feia un forn de calç quan hi havia necessitat de producte, i no era comercialitzat, sinó que cada casa es feia un i s'abandonava després de ser utilitzat. Tampoc era necessari que estigués situat a prop d'una pedrera de calcària, ja que normalment es trobaven pedres d'aquest tipus escampades dins el bosc, al peu dels camins o a les rieres. La cuita de calç era feta tradicionalment amb el següent procés: s'envoltava la vorera del cul de l'olla amb pedres calcàries no fogueres, es feia una paret de 50cm de gruix que a mida que pujava s'estrenyia el cercol fins formar una volta parabòlica que tancava a uns 3,5 o 4 m d'alçada. Al mateix temps s'omplia l'olla amb feixos de llenya i al final es carregava la volta amb pedres més petites i s'acabava d'omplir el forn amb reble formant un caramull d'un metre d'alçada al centre i que es cobria amb un capell d'enfangada de calç espessa. S'encenia el foc i es deixava encès els dos primer dies amb una faixa destapada que es tapava a poc a poc. Es sabia que el forn era cuit quan sortia flama blanca i les pedres es posaven vermelles. Un cop fredes les pedres eren blanques. Aquesta calç viva s'apagava tirant aigua, essent convertida en hidrat de calç o calç morta. El temps de cocció depenia de la quantitat de pedra que es cremava.

